

LXXII.

Erklæring

over

det fra Folkethinget til Landsthinget tilbagesendte

Forflag til Lov om Tilshynet med Fremmede og Rejsende m. m.

(Afgiven af Landsthingets Udvalg den 10de Mai 1875).

I Forflaget, saaledes som det forelaa efter 3die Behandling i Landsthinget, har Folkethinget foretaget Forandringer i §§ 1, 4, 5, 7, 8, 22 og 23, hvilke Forandringer enten ere Redaktionsændringer eller af faa underordnet Betydning i Realiteten, at Udvalget ikke finder Betænkelse ved at tilraade deres Vedtagelse.

Endvidere foreligge Ændringer i §§ 13 og 17, med Hensyn til hvilke bemærkes Følgende.

ad § 13.

Denne Paragraf har Folkethinget ført tilbage til det Indhold, den havde i Regjeringens Forflag, idet man dels har gjenoptaget den Bestemmelse, at den i Paragrafen omhandlede Udvisningsret bortfalder med Hensyn til Udlændinge, som i 2 Aar have haft stadigt Ophold her i Landet, dels har udstemt den i Landsthinget gjorte Tilføining, at en Udlænding af Justitsministeren kan udvises, ikke alene naar hans Forhold dertil maatte give Anledning, men overhovedet „naar hans Tilstedeværelse her maa anses at være til Stæde for den danske Stat“.

For Udvalget staar det vedvarende som meget betænkeligt ved Lov at fraskrive sig Ret til at udvise Personer, som, om de end i længere Tid have haft fast Ophold her i Landet, dog ikke ere Indfødte eller her forførgelsesberettigede, og den Omstændighed, at Udvisningsretten ikke gjenem en Marvække har været benyttet og muligens ikke vil blive benyttet, ubeløfter ikke Nødvendigheden af, at en saadan Ret, til Betyggelse af Landets Neutralitet og det gode Forhold til Nabo-staterne, hævdes for Regjeringen i samme Omfang

som hidtil. Udvalgets Betænkelse er derhos ingenlunde bleven mindre ved de Betragtninger over dette Forhold, som ere anstillede i det andet Thing, og ved de Anskuelser, som ere komne til orde, navnlig i Retning af at Udvisningsretten i visse Tilfælde burde gjøres afhængig af Lovgivningsmagtens Samtykke, og Udvalget skal derfor foreslaa den Udvei at lade hele denne Paragraf gaa ud. Derfor kan ogsaa anføres den Grund, at vor Lovgivning angaaende Stiftelsen og Opløsningen af Undersaatsforholdet m. m. trænger til en Reform, som neppe kan udeblive længe, og det turde være naturligt at opsætte Afgjørelsen af det her foreliggende Spørgsmaal indtil da. —

ad § 17.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om Udredelsen af Udgifterne ved Udlændinges Udsendelse eller Udvisning, var Landsthinget, i Overensstemmelse med Regjeringsforflagets § 18, bleven staaende ved den for dette Forhold for Tiden gjældende Regel, som findes i Loven af 14de Marts 1867 § 2 fjerde og femte Stykke, alene med den Tilføining, at man herunder ogsaa inddrog Lærepengene, og dette var i § 17 udtrykt saaledes, at Udgifterne skulle afholdes forsludsvis af Amtsreparitionsfonden eller Kommunekassen, efter som den Paagjældende var antruffen i en Landjurisdiktion eller en Kjøbstadjurisdiktion, og derefter aarlig fordeles paa Amtsaadskredsene og Kjøbstæderne i Amtet efter Folketal, medens de i Kjøbenhavn bæres af Stabens Kasse og paa Bornholm af den for Dens Kjøbstæder og Landdistrikt felles Repartitionsfond. — Denne Uffattelse er af Folkethinget forandret derhen, at Udgifterne skulle afholdes „af vedkommende Kommunekasse efter de derom særtil givne Bestemmelser“.